

6. antologie českého hororu

Justiční omyl

Mezi svými

Punitio

Křik

Kamufláž

Nestihl jsem to

Kámen

Sestry

Zásadní problém

Kdo další?

Dvojník

Pavouk mrtvých

Vím, kdy přijde Smrt

m

ISBN 978-80-87622-25-4

6. antologie

českého hororu

povídky

Věřím, že čím víc mluvíš o smrti a temnotě,
tím blíž ji přilákáš."

Clive Barker
(* 5. října 1952, Liverpool, Velká Británie)

Hororové lahůdky

Neuvěřitelné! Do knihy 6. antologie českého hororu se rozhodlo zapojit 61 autorů! Držím si hlavu v dlaních a stále tomu nemohu uvěřit. Mám velkou radost. Díky rostoucímu počtu zájemců jsme mohli nasadit při výběru povídek „hustší“ kvalitativní síto. Takže – těšte se na hororové lahůdky! A otevřeně říkám: před těmi, kteří se do antologie probojovali, smekám, a těm, kteří zůstali před branami, vzdávám hold.

Zvláště bych vyzvedl autory experimentálního textu v podobě drabble, čili mikropovídek o rozsahu do 333 slov, včetně názvu dílka i jména autora. Potlesk si zaslouží zkušení autoři – **Honza Vojtíšek** (Mezi svými), **Martin Štefko** (Křik), **Daniel Barták** (Kdo další?), jakož i antologoví nováčci – **Martin Skuřok** (Nestihl jsem to), **Miroslav Šváb** (Sestry), **Eva Asterová** (Pavouk mrtvých). Na velké ploše se vytáhli následující autoři: **Luboš Štěřba** (Justiční omyl), **Radek Karkovský** (Punitio), **Petr Boček** a **Miloslav Zubík** (Kamufláž), **Bohumil Matějovský** (Kámen), **Ludmila Svozilová** (Zásadní problém), **Jana Formanová** (Vím, kdy přijde Smrt). Zapomenout nemohu na hrdiny povídky na pokračování Dvojník, jimiž se stali – **Michal Matoušek**, **Zdeněk Vavřina**, **Petr Mrnka** a **Pavel Bouda**.

Protože v českých literárních luzích a hájích běhá nespočet neznámých jedinečných talentů, hned zde přikládám výzvu pro tvorbu do **7. antologie** českého hororu. **Termín uzávěrky rukopisů:** 16. 04. 2016. **Rozsah:** opět nejlépe do 15 000 znaků. Počítáme znovu s drabble povídkami, tedy s rozsahem do 333 slov, včetně názvu dílka i jména autora. **Kontakt:** povídky pošlejte na můj e-mail (kalina08@atlas.cz).

Máte pocit, že český literární rybník se strachem je již vyloven? Dovolím si pochybovat, zvláště po výše naznačených zkušenostech s uzávěrkou 6. antologie...

Strach je mocná zbraň i velké lákadlo, a to jak k psaní, tak i ke čtení. Proto neváhejte a přidejte se!

Milan Kalina, editor, 06/2015

První povídka

Luboš Štěrba

Justiční omyl

„Ani na nebi, ani uprostřed oceánu, ani ve skalní rozsedlině, nikde na světě není místo, kam by mohl člověk utéci před následky špatných činů.“

Dhammapadam

Byla svěží jarní noc a vězeňská cela, do které Petra převezli, tonula ve slabém světle žárovky, umístěné vysoko na stropě. Šlo o nevelkou místnost v podzemí věznice, která mimo malého větracího průduchu neměla jediné okno a byla uzavřena těžkými ocelovými dveřmi. Uvnitř nebylo nic kromě umyvadla, stolku s židlí, kbelíku a těžkého betonového kvádrů, který potažen vycpávkou sloužil jako postel, na níž teď Petr ležel.

Zíral rezignovaně do stropu a jeho oči mezitím přivykly šeru, které nastalo, když bachaři na noc zhasli hlavní světlo. Hleděl nad sebe a chvěl se. Ne však zimou, nýbrž strachem ze druhého dne, kdy měl být popraven. Ještě před několika hodinami věřil, že k tomu nedojde, ale pak mu oznámili, že žádost o milost, kterou poslal prezidentu republiky, byla zamítnuta a ráno ho pověsí. Jediné, co mu pro poslední noc života nechali, byly zápalky a balíček cigaret, z nichž většinu stačil vykouřit. Posadil se, třesoucíma rukama si zapálil a lačně vdechl kouř. Bylo nemyslitelné, aby usnul, a tak čekal, protože mu nic jiného ani nezbyvalo. Čekal, přemýšlel a jeho nitro naplňoval nejen tupý, svíravý strach ze smrti, ale i strašlivá hořkost a nenávist ke světu, který jej vydědil. Stále nemohl uvěřit, že zemře za něco, co nespáchal.

Když ho v lednu před dvěma lety zatklí, protože kdosi zabil

starou ženu v sousedství, pevně doufal, že musí vyjít najevo, že toho večera u ní byl jenom na návštěvě. Nemohl přece tušit, že ji bezprostředně po jeho odchodu někdo uškrtí šálou, kterou si tam zapomněl, a podezření proto padne na něj. Jenomže policie, která Petra zatkla hned druhého dne po vraždě, měla důkazů daleko víc a marně vysvětloval, že jde o souhru nešťastných náhod. Všechno se přitom seběhlo během dvou obyčejných dnů.

Mrtvá se jmenovala Františka Zoulová a bydlela na Žižkově o tři ulice dál. Byla to učitelka na penzi, na hlavě měla pořád ještě husté sněhobílé vlasy a tvář pohádkové babičky, ačkoli na své žáky uměla být přísná. Petr ji znal patnáct let, poznali se ve škole, kam nastoupil, ale to už dosluhovala. Nyní, v posledních měsících, kdy byla vážně nemocná, za ní často chodíval, a pokud potřebovala něco zařídit, rád pomohl. Toho dne, byl to čtvrtek večer, za ní jako obyčejně přišel na krátkou návštěvu. V předsíni si zul boty, které předtím na chodbě oklepal od sněhu, a hned se posadili ke stolu prostřenému čistým, ručně vyšívaným ubrusem. Popíjeli čaj, který stará paní vylepšila rumem, aby – jak sama řekla – se zahřáli. Povíдали si, a třebaže Františka jako obyčejně vzpomínala na dobu, kdy před válkou učila na reálném gymnáziu latinu, Petrovi se zdálo, že něco není úplně v pořádku. Ano, mívala bolesti, ale nikdy neztrácela dobrou náladu. Nyní však byla poněkud zasmušilá, a tak ho napadlo, že se opatrně zeptá, co se přihodilo.

K tomu ale nedošlo, protože se nakonec rozpovídala sama, a Petr se dověděl, že někomu přislíbila půjčit tři tisíce korun. Ačkoliv nebyla lakomá, zjevně z toho žádnou radost neměla. Blíže však o věci nehovořila a dokonce se ani nezmínila, o koho jde. Petr se jen dověděl, že jsou domluveni na druhý den po poledni. Problém však byl v tom, že ji už třetím dnem

trápily klouby, nemohla pořádně na nohy a potřebovala peníze vyzvednout ve spořitelně. Napadlo ji proto, zda by si Petr zítra dopoledne nenašel chvilku času. Důvěřovala mu a on s radostí přikývl, protože mu ve škole, kde učil, odpadlo páteční vyučování, a tak než odešel, svěřila mu svoji vkladní knížku s úsporami.

Když o tom později uvažoval, napadlo ho, že ten, kdo ji zabil, se musel celou dobu ukrývat v temné chodbě domu a jen čekat, než odejde. Tušil, že to udělal člověk, s nímž byla dohodnutá, jen přišel dřív, protože předpokládal, že stará učitelka už bude mít peníze doma, a jeho plány byly docela jiné, než si je vypůjčit. Ať to ovšem bylo jakkoli, nikdy se nezjistilo, o koho šlo. Zato Petra sebrali hned v pátek ráno ve spořitelně, kam přišel peníze vybrat, aby s nimi ještě před obědem zaběhl k Františce. Dověděli se o něm celkem snadno. Když předchozího večera odcházel, potkal domovnici, která si na dvorku připravovala popelnice, aby je ráno vystrčila na ulici k odvozu. A byla to také ona, kdo později večer mrtvou našel. Protože věděla, že je stará paní doma, ale nemohla se na ni dozvonit, otevřela si náhradním klíčem a objevila Františku ležet hned v předsíni bytu uškrcenou jeho šálou. Podle nápadného vzoru ji domovnice poznala snadno, jelikož bydlela v přízemí a zahlédla Petra přicházet. Jak se jmenuje a kde bydlí, ovšem nevěděla, zato přivolané policii neopomněla hned zčerstva zdůraznit, že mrtvá měla úspory, jak se jí jednou sama svěřila. A protože knížka se v bytě nenašla, zjistili si přes noc pobočku, v níž byla vedena. Předpokládali, že ji má vrah a přijde si zavčas vyzvednout peníze. Jenomže všechno bylo jinak a Petr to nemohl za nic na světě dokázat.

Při výslechu se sice snažil vysvětlit, proč ji měl u sebe, stejně jako skutečnost, že nešťastnou šálu v bytě prostě zapomněl, ale marně. Nakonec se na něj vyšetřovatel, co měl případ na

starosti, chladně podíval a pokýval hlavou. „Ale já přece dobře vím,“ řekl přitom, „že jste tam šálu zapomněl. Nemusíte to pořád dokola opakovat. Ano, zapomněl, ale na krku té ženy, protože jste ji s ní uškrtil a ve zmatku si ji nevzal zpět!“

„Ale to přece není pravda! Proč bych to dělal?“

„Pro peníze. Myslím, že jste ji zabil pro peníze...“

„Proboha, ne! Já ne!“ bránil se zoufale Petr, ale tmavovlasý vousatý muž, mladší o hezkých pár roků, jen zakroutil hlavou.

„Podívejte se, všechno svědčí proti vám. Byl jste poslední, kdo ji viděl živou. Soudní lékař určil, že zemřela mezi osmou a devátou, tedy v době, kdy jste byl viděn, jak spěšně odcházíte z domu. Druhý den jste se snažil vybrat vkladní knížku, co patřila zavražděné. A navíc, my jsme během pátku dům hlídali. Nikdo za paní Zoulovou nepřišel. V poledne ani nikdy jindy, rozumíte?“ Když vyšetřovatel domluvil, Petr jen sklopil hlavu. Neměl co říct, neměl už, jak se hájit.

Ještě ten den proti němu vznesli obvinění pro úkladnou vraždu a odvezli jej do věznice, kde čekal na proces. Ten nebyl dlouhý a Petr při něm dostal rovnou trest smrti, jak prokurátor navrhoval. Sice se ihned odvolal a získal tím řadu měsíců navíc, ale marně. Bylo to zbytečné, protože všechno se proti němu jakoby spiklo. A tak on, který byl nevinný – nyní už bez jakékoli naděje – čekal na vykonání rozsudku, do kterého zbývaly pouhé hodiny. Kněze, kterého mu nabídli, odmítl, třebaže byl katolík; po zamítnutí milosti totiž cítil strašnou nenávisť k Bohu, který dopustil, že ho potkala taková nespravedlnost.

Petr vstal z lůžka, aby se napil a udělal několik kroků k umyvadlu, ale když se otočil zpět, zůstal jako přikovaný. Ačkoli byl ještě před chvílkou sám, už tomu tak nebylo, naproti u rozkládaného stolu seděl muž v podivném, temně hnědém oděvu z hrubé látky a s bosýma nohama v drsných sandálech. Z usměvavého obličejce hleděly pronikavé, laskavé oči a Petr by

v ten okamžik zcela určitě vykřikl hrůzou při pohledu na zjevení, nebýt neskutečného klidu, který z muže u stolu vycházel. Navíc měl intenzivní pocit, že toho člověka odněkud zná, jen si nemohl vzpomenout, odkud.

„Neboj se,“ řekl mnich. „Nepřišel jsem ti ublížit.“ Jeho obličej vzbuzoval důvěru a Petr měl zničehonic pocit, že by se mu mohl svěřit s čímkoli na světě. Zároveň v něm ale hlodaly pochybnosti, zda je vůbec při smyslech, protože pokud ano, tak kde se tu ten člověk vzal?

„Možná jsem se zbláznil. Ano, tím se věc vysvětluje,“ zašeptal si sám pro sebe. „Jde o halucinaci, nic víc. Zavřu na chvíli oči a všechno přejde.“ Jenomže sotva je znovu otevřel, viděl, že stařec je tam pořád a na rtech mu hraje mírný, pobavený úsměv.

„Kdo jsi?“ zeptal se proto překvapeně Petr.

„Jsem tvůj přítel z doby, na kterou se už nepamatuješ. Kdysi dávno se naše životy při jedné příležitosti spojily a od toho okamžiku trvá i naše přátelství, třebaže o něm nevíš,“ začal vyprávět stařec. „Je to možné z toho důvodu, že duše každého člověka nepřichází na svět pouze jednou, byla tu už nespočetněkrát a mnohokrát se zase vrátí. My všichni, včetně tebe, proto máme za sebou obrovskou spoustu životů a z každého si odnášíme cosi, co nějakým způsobem ovlivní naše další životy.“

„O tom jsem jaktěživ neslyšel,“ utrousil suše Petr, a poněvadž nevěděl, co jiného by měl dělat, sedl si zpátky na tvrdé lůžko. Začal si sice uvědomovat, že prožívá něco nadpozemského, a netušil, co z toho nakonec vzejde, ale všechno se zdálo lepší než hrozné, bezcílné čekání na smrt. Slova podivného návštěvníka se nicméně zdráhal přijmout. „Proč bych tomu měl věřit?“ otázel se.

„Nemusíš. Vůbec nemusíš. Ale taková je pravda, která stojí nad všemi náboženskými systémy světa. Ostatně, není

dobrých a špatných náboženství. Každé z nich je jedinečné, neboť svým vlastním způsobem vede k poznání vyšší duchovní skutečnosti, kterou je pouze jeden jediný Bůh. Je sice poznatelný, ale není lidskými slovy vyjádřitelný nebo popsateľný. Jediné, co o něm snad můžeme říci, je, že jde o nejčistější vědomí nekonečně moudré a všeobjímající lásky.“

„Aha! Tak láska říkáš. On že je láska? No, to se podívejme!“ Petr se při těch slovech ušklíbl. Ačkoliv neobyčejnost situace způsobila, že na krátký okamžik zapomněl, co ho ráno čeká, slova o Bohu mu připomněla strašnou křivdu, jejíž byl obětí. Zmocnila se ho zloba natolik silná, že nedovedl ovládnout svoji vznětlivou povahu a vrhl se k návštěvníkovi, aby s ním vztekale zacloumal. Jeho ruce však sáhly do prázdna, a proto polekaně uskočil zpět.

„Příště už raději nic podobného nezkoušej,“ poradil mu vesele přízrak u stolu. „Ostatně, nebylo by to k ničemu, protože jsem jenom astrální projekcí sebe samého ve fyzickém světě.“

Teprve po těch slovech si Petr všiml, že návštěvník je obklopen úzkým, skoro neznatelným světelným obrysem a vypadá, jako by byl vydělen z hmotného prostoru. I když se zdálo, že je jeho součástí, při bližším pohledu se ukázalo zřejmé, že do tohoto světa opravdu nepatří. Jas, který z něho vycházel, neosvětloval jednotlivé předměty v cele způsobem běžného světla. Ne, tato záře byla celkem jiná. Petr se zarazil a znovu se posadil.

„Dobře, tak mi ale řekni proč? Proč Bůh dopustil, aby se mi přihodilo něco tak strašného? Vždyť zítra budu popraven za věc, kterou jsem neudělal! Kde je jeho spravedlnost! Za co mě trestá? A nebo mě snad zkouší?“

„Mýlíš se, Petře. On nikoho nezkouší ani netrestá,“ odpověděl mnich a v očích se mu zračil soucit tak hluboký, jako by neměl hranic. „Není a nikdy nebylo žádného božího trestu. Vždyť jak

by nezměrná láska, co ví a zná všechny pohnutky, myšlenky i příčiny, mohla trestat? To nám jenom naše nevědomost zastírá, že v životě prožíváme pouze věci, které jsme sami zavinili. A pak, z pohodlnosti či slabosti přijmout odpovědnost za sebe nebo z neschopnosti najít lepší přirovnání, dáváme vinu Bohu. Ale věř mi, ve skutečnosti není božského trestu nebo dokonce věčného zatracení.“

„Jak to?“ divil se Petr.

„Protože ti, co o něm tak rádi mluví, nemají o věčnosti ani ponětí. Dovedou si představit nanejvýš pár desítek let vlastního života, možná trochu víc, ale nikoli věčnost, ve které je tisíciletí ničím. A stejně jako věčnost, neumějí si představit ani lásku boží. Přitom tvrdí, že právě tahle láska odsuzuje člověka za promarnění jediného života, byť by byl jakkoliv špatný a zlý, na utrpení, trvající nekonečné věky času. Ohánějí se přitom spravedlností, zároveň ovšem zapomínají, že spravedlnost není pomstou, nýbrž vyrovnáním dluhu. Ano, jistě, zlá duše není a nemůže být po smrti šťastná, ale jenom z toho důvodu, že prožívá sebe samu a své zatemnění. Pokud však jde o nápravu a spravedlnost, kde jinde, Petře, lze vyrovnat dluhy, než tam, kde vznikly?

Proto vše, co člověka potká,“ pokračoval dál tiše stařec, „ať se mu to zdá spravedlivé nebo ne, s Bohem nemá nic společného. Jde pouze o výsledek skutků, jichž se člověk sám v minulosti dopustil. Pokud bys tohle chtěl opravdu nazývat trestem, pamatuj si jedno: nejsme trestáni za své hříchy, jsme trestáni jimi samotnými. Jestliže je zkušenost, kterou procházíš, bolestivá, pak je taková proto, abys sám, na své vlastní kůži prožil, co jsi někdy dříve způsobil ostatním. Avšak nejen to. Musíš rovněž pochopit, že bys už podruhé neměl takovou věc udělat. Ne pouze proto, že Bůh to nechce, ale proto, že to druhé bolí. A vlastní zkušenost je pro tohle poznání někdy naprosto nezbytná.“

„Já ale nikdy nikoho nezabil! Já se přece vždycky snažil žít dobře. Ano, v mládí jsem možná udělal pár hloupostí, příznávám, ale těm se snad nevyhne nikdo!“

Stařec přivřel víčka a vypadal v tu chvíli nesmírně unaveně, jako kdyby ho něco hodně bolelo. A když opět otevřel oči, pronesl větu, která se Petrovi zaryla do srdce jako dýka.

„Vzpomínáš si ještě na Adélku?“ otázal se tiše a zkoumavě se mu podíval do očí.

Petr strnul. Ano, pamatoval si na ni. Tu dívku kdysi dávno, před dlouhou řadou let, znal. Nyní už pro něj byla jen vzpomínkou, zasutou v paměti tak hluboko, že se vynořila jen občas. Po starcově otázce ale vyvěřela na povrch jako velká voda.

Seznámil se s ní na taneční zábavě, kam jednoho večera před patnácti lety zašel. Bydlel ještě v malém moravském městečku, kde nastoupil jako učitel do místní školy, jakmile se mu podařilo dokončit studia. A tehdy, když vešel do sálu, popíjel u stolu pivo a pozoroval tančící páry, ji uviděl. Měla krásnou postavu a na svět hleděla tmavýma, jiskrnýma očima, které ho ihned uchvátily. Vyzval ji k tanci, dověděl se, že se jmenuje Adéla, a při tom se do ní zamiloval. Jenomže marně, jak se později ukázalo.

Zval ji do kina, na výlety nebo na skleničku, ale pozvání přijímala jen výjimečně. Chovala se k němu hezky, to ano, jako lidé se spolu sblížili, ale dál jejich vztah nedošel. Jednou, když se byli projít, došli na úzkou polní cestu za městem. Na jedné straně zlátlo obilí, ze druhé voněla louka, a tenkrát Petrův sen o štěstí skončil.

„Já vím,“ řekla s chápavým úsměvem, „že bys chtěl víc, než si jednou za čas vyjít ven. Ale já nemůžu, Petře. Mám tě ráda, ale jen jako kamaráda. Prostě se k sobě nehodíme, nezlob se.“

Petra její slova zasáhla silněji, než dal najevo. Nějakou dobu se s nimi hleděl smířit, jenomže pak v něm zvítězila zloba. „Když ne já,“ řekl si, „tak nikdo jiný!“ A začal Adélku pomlouvát – jenže chytře, aby nikdo nepoznal, odkud vítr vane. Znal názory, které tehdy ovládaly morálku lidí na malém městě, a tak až moc dobře věděl, na jakou strunu zahrát. Brzy se o ní začaly šířit nechutné klepy, „zaručené zprávy“ plné oplzlostí, kvůli nimž musela posléze opustit i mateřskou školku, kde pracovala. Petr měl zvrácenou radost, kdykoliv Adélku potkal a viděl na ní, jak je nešťastná, ale protože se jeho nenávisť střídala s nenaplněnou touhou, změnil jednoho dne plán.

Stalo se totiž, že na setkání spolužáků potkal Miloše, dávného přítele z dětství. Ostatní se mu kdysi posmívali, jenže Petr se ho pokaždé zastal. Najednou však byl z neduživého zamklého hochy suverénní muž, co zasedal v nějaké komisi na ministerstvu školství, ale na dávné přátelství nezapomněl.

„Jestli chceš,“ navrhl Petrovi důvěrně u skleničky, „seženu ti prima flek v Praze. I s bytem!“ A Petr, než přikývl, ani dlouho nemusel přemýšlet. Doma jej potom napadlo, že by se příležitosti dalo využít i jinak a nemusel by odjet sám. „Mohl bych zabít dvě mouchy jednou ranou,“ uvažoval v duchu. „Teď, když o Adélku nikdo ani nezavadí, mohl bych se pokusit to s ní dát dohromady. Určitě bude přístupnější a jistě dávno lituje, že se mnou skončila.“ A rozhodl se, že za ní hned zítra večer zajde.

Když ale příštího dne odcházel po vyučování ze školy, stála tam venku na ulici a čekala na něj. Vesele k ní přistoupil, jenomže úsměv na rtech mu hned zmrzl. Adélka sice měla v pohledu smutek, který se jí tam v posledních měsících usadil, ale také něco jiného. Zášť a odpor vůči němu.

„Proč jsi mi to udělal?“ zeptala se bez pozdravu a Petr se okamžitě pokusil o nechápavý výraz.

„Já... nerozumím ti,“ odvětil, ale do očí se jí nepodíval.

„Ale ano. Víš, o čem mluvím. Už jsem zjistila, kdo o mne roznáší pomluvy. Bože, myslela jsem, že jsme přátelé. To kvůli tomu, že jsem tě nechtěla?“ Zakroutila hlavou. „Kvůli tomu? No, dobře jsem udělala,“ řekla nakonec pohrdavě, otočila se a odešla. A Petr, než se mu vůbec podařilo sebrat ztracenou rovnováhu a vydat se k domovu, tam jen stál a myslel, že se hanbou propadne do země.

Od toho dne ji už nikdy neviděl, protože asi za dva týdny poté volal Miloš, že má pro něj slíbené místo a dokonce stačil vyřídít veškeré formality. Petr proto mohl hned od prvního následujícího měsíce nastoupit v Praze a zůstal tam natrvalo, aniž by se někdy přijel do města podívat.

„Vzpomínám si, ano,“ odvětil tiše Petr a nemohl jinak, neboť po starcově otázce se jeho mysl sama stočila zpět do minulosti.

„Víš, příteli,“ pravil mnich a zamyslel se. „Člověk je bytost, která na žebříčku duchovního vývoje došla na úroveň, kdy je odpovědná i za nejmenší skutek, co učiní. A navíc: pamatuj, že každá myšlenka, slovo nebo čin vždy nějakým způsobem ovlivní skutečnost, přestože to nemusí být na první pohled patrné. Je to ale tak a je to zákon! Proto stejně jako když zasadíš jediné semínko a z rostliny potom sklídíš mnoho dalších, tak i v případě sebemenších věcí jsi odpovědný nejen za ně samotné, ale i za jejich následky.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Petr a najednou se ho zmocnilo velmi neblahé tušení.

„Jedinou věc. Ze semene nenávisti a pomluvy, které jsi tenkrát zasal, vzešla rostlina strašného zla a zkázy. Pamatuješ, jak na tebe Adélka tenkrát čekala před školou? Kdybys byl pozornější, všiml by sis v jejích očích i něco jiného než smutku a zloby. Uviděl bys i známky počínajícího zastření mysli. Tys potom sice odjel pryč, ale bolest zůstala a rostla. A jednoho